

Arrest

nr. 297 936 van 29 november 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KIRSZENWORCEL en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 19 september 2022 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 17 maart 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.09.2022 werd ingediend door:

Naam: M. D. S. (..)

Voorna(a)m(en): Eliabe

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: Goiânia-Go

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, P., W. M. (..) (xxxxxxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

3° beschikt over een ziekteverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt

Als bewijs van de ziekteverzekering werd het volgende voorgelegd

- Een bewijs van aansluiting bij Helan van de Belg

- Een bewijs van Axa verzekeringen waaruit blijkt dat voor mevrouw een 'Schengen Travel Insurance' werd afgesloten

Het voorgelegde bewijs van ziekteverzekering van Axa voor betrokkene kan niet worden aanvaard, het gaat immers enkel over een reisverzekering, niet over een daadwerkelijke ziekteverzekering die de risico's in België dekt. Behoudens de eerste paar maanden van het verblijf als toerist is betrokkene niet verzekerd. Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken betreffende de ziekteverzekering kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden van art. 40ter is voldaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1. Eerste middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

De bestreden beslissing bevat een loutere standaardvermelding en geen motivering waaruit 3 blijkt dat het dossier zorgvuldig werd onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). 2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Bovendien de beslissing vermeldt dat verzoekster een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en als motivatie : Heeft niet binnen de gestelde termijn (...)als gezinslid van een Burger van de Unie terwijl ze een verblijfskaart als familielid van een Belg aangevraagd had. Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijst verzoekster aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met de bestaande relatie tussen verzoekster en dhr P. (..).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

In casu diende verzoekster op 19/09/2022 bij verweerder een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot. De aanvraag gebeurde bijgevolg op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet, in functie van deze Belgische echtgenoot, de referentiepersoon. Verzoekster werd vervolgens door verweerder in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, zij werd ingeschreven in het rijksregister op zijn adres te Koksijde en verkreeg een A.I

Ze hadden (zie stuk: bijlage 19ter) de bewijzen van stabiele regelmatige en voldoende bestaansmiddelen (duitse belastingsbrief), paspoort, huwelijksakte, Schengen travel insurance (geldig van 3/08/2022-29/1/2023), betaling van retributie binnen gebracht

Wat verwaard was is dat volgens de bijlage 19ter (zie bijlage) moest verzoekster nog binnen de 3 maanden de volgende documenten over te leggen : geregistreerde huurovereenkomst, bewijs ziektekostenverzekering : Schengen travel insurance (geldig van 3/08/2022-29/1/2023) (bewijs inschrijving mutualiteit nodig), de bewijzen van stabiele regelmatige en voldoende bestaansmiddelen duitse belastingsbrief (loonfiches van de laatste 12 maanden nodig).

Dus heeft verzoekster o.a (de andere voorwaarden werden niet geanalyseerd volgens de bestreden beslissing) en bewijs van aansluiting bij Helan van de Belg

-een bewijs van Axa verzekeringen waaruit blijkt dat voor mevrouw een "Schengen Travel Insurance" werd afgesloten ((geldig van 3/08/2022-29/1/2023) binnen gebracht..

De lijst van nog te brengen bewijs is niet duidelijk. Als de Belg een aansluiting bij Helan heeft kan zijn partner/echtgenote ten laste ook een aansluiting krijgen als persoon ten laste. Een simpel uitleg (of bel) van het gemeente bestuur of een duidelijk lijst kon verzoekster veel moeite besparen en ook een nieuwe retributie te betalen of een beroep in te dienen.

Bovendien al de andere "belangerijkste" (loonfiches enz) documenten waren wel in orde en werden tijdig gebracht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

Ook werd de akte van kennisgeving getekend door (zie stuk 1) M. E. (...), specialist /dwang met vuurwapen (?????). Wat moet verzoekster zich daarbij voorstellen????

Verzoekende partijen verwijzen dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;
Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;
Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verwerende partij heeft immers, met verwijzing naar artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoekende partij niet aan de voorwaarden voldoet om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie. Verwerende partij motiveert dat uit de voorgelegde stukken niet kan blijken dat voldaan is aan de voorwaarde inzake de ziekteverzekering. Zij stelt: *"Als bewijs van de ziekteverzekering werd het volgende voorgelegd*

- Een bewijs van aansluiting bij Helan van de Belg

- Een bewijs van Axa verzekeringen waaruit blijkt dat voor mevrouw een 'Schengen Travel Insurance' werd afgesloten

Het voorgelegde bewijs van ziekteverzekering van Axa voor betrokkene kan niet worden aanvaard, het gaat immers enkel over een reisverzekering, niet over een daadwerkelijke ziekteverzekering die de risico's in België dekt. Behoudens de eerste paar maanden van het verblijf als toerist is betrokkene niet verzekerd. Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken betreffende de ziekteverzekering kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden van art. 40ter is voldaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet in rechte en in feite zou zijn gemotiveerd. Uit haar inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze motieven haar genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen.

Verder kan verzoekende partij evenmin gevolgd worden als zou de motivering een standaardmotivering uitmaken. Zoals duidelijk blijkt wordt ingegaan op de specifiek door de verzoekende partij voorgelegde stukken en wordt gemotiveerd waarom deze stukken niet afdoende zijn om het bewijs te leveren van de ziektekostenverzekering. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoekende partij een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

2.4. Waar verzoekende partij betoogt dat de motivering incorrect is omdat zij een verblijfskaart als familielid van een Belg heeft aangevraagd, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat zij gezinshereniging heeft aangevraagd in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger, meer specifiek in functie van haar Belgische echtgenoot. Verder heeft de verwerende partij in dat kader terecht verwezen naar artikel 40ter, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat van toepassing is op gezinshereniging met een statische Belg. Verzoekende partij toont immers geenszins aan noch blijkt dit uit het administratief dossier dat de Belgische echtgenoot zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Haar betoog is gelet op voorgaande geenszins dienstig.

Waar zij voorts nog stelt dat de verwerende partij door *“een bondig (sic) motivering te hanteren”* geen rekening houdt met haar relatie met haar echtgenoot, wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar betoog lijkt voor te houden dat zij – enkel omdat zij gehuwd is met een Belg – automatisch recht heeft op verblijf. Daarmee gaat zij evenwel voorbij aan de uitdrukkelijke voorwaarden zoals vermeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet waaraan moet voldaan worden opdat zij beroep kan doen op verblijfsrecht in functie van haar Belgische echtgenoot.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 19 september 2022 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, meer specifiek in functie van haar Belgische echtgenoot, heeft ingediend. Zij werd daarop in bezit gesteld van een bijlage 19ter. Verzoekende partij ondertekende dit document. In deze bijlage 19ter wordt vastgesteld dat zij de aanverwantschap met haar Belgische echtgenoot bewezen heeft via de Belgische huwelijksakte van 2 september 2022. Verder wordt gesteld dat verzoekende partij nog volgende documenten heeft overgelegd:

“Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon: belastingaangifte van Duitsland, Bewijs ziektekostenverzekering (geldig van 03-08-2022 tot 29-01-2023), Paspoort ((..), afgegeven te Brazilië, geldig van 11-07-2018 tot 10-07-2028), Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonbrieven van nov 20, dec 20, sep 21, okt 21, jan 22 tem aug 22, Gereg. Huurovereenkomst of eigendomsakte: huurcontract + bewijs van registratie (16-11-2020), Betalingsbewijs van de retributie” en dat: De betrokkene (..) verzocht (wordt) om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 18-12-2022, de volgende documenten over te leggen: Bewijs ziektekostenverzekering (geldig van 03-08-2022 tot 29-01-2023 (verzekering vervalt in januari, bewijs van inschrijving Belgische mutualiteit is voldoende)”

De verzoekende partij wordt aan de hand van voormelde bijlage 19ter eveneens op het volgende gewezen: *“Overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de aanvraag onderzocht worden door de Minister of zijn gemachtigde. De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 19-03-2023, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem (haar) kan worden betekend.”*

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij bij haar verzoekschrift kopie van een bijlage 19ter voorlegt, eveneens opgemaakt op 19 september 2022 die zij evenwel niet heeft ondertekend en die vermeldt dat zij naast de huwelijksakte volgende documenten heeft voorgelegd: *“Paspoort ((..), afgegeven te Brazilië, geldig van 11-07-2018 tot 10-07-2028), Bewijs ziektekostenverzekering: The Schengen Travel Insurance (geldig van 03-08-2022 tot 29-01-2023), Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon: Duitse belastingbrief, Betalingsbewijs van retributie”* en waarin haar gevraagd wordt om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 18 december 2022, de volgende documenten over te maken: *“Gereg. Huurovereenkomst of eigendomsakte, Bewijs*

ziektekostenverzekering: *The Schengen Travel Insurance (geldig van 03-08-2022 tot 29-01-2023) (bewijs inschrijving mutualiteit nodig), Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon: Duitse belastingbrief (loonfiches van de laatste 12 maanden nodig ..)* Tevens wordt gewezen op de toepassing van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Vergelijking van beide bijlages 19ter laat toe te besluiten dat de bijlage 19ter zoals die zich bevindt in het administratief dossier de bijlage 19ter is die relevant is en die de bijlage 19ter die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voorlegt heeft vervangen. Immers werd de in het administratief dossier opgenomen bijlage 19ter effectief betekend aan verzoekende partij op 19 september 2022 en blijkt uit vergelijking van beide bijlages dat in de relevante bijlage 19ter erkend wordt dat verzoekende partij wel degelijk al bepaalde stukken heeft voorgelegd inzake het bewijs van huurovereenkomst en de loonfiches van de referentiepersoon. Daarenboven blijkt dat in beide bijlages hoe dan ook de verzoekende partij erop gewezen werd dat zij nog het bewijs van ziektekostenverzekering diende over te maken, met name het bewijs van inschrijving bij een Belgische mutualiteit.

Artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet luidt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(..)*

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Zoals duidelijk blijkt en ook niet betwist wordt door verzoekende partij moet zij ingevolge artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet aantonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hemzelf als voor zijn familieleden dekt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij haar aanvraag op 19 september 2022 een *“Certificate The Schengen Travel Insurance”* geldig van 3 augustus 2022 tot 29 januari 2023 heeft voorgelegd. Nadien heeft zij eveneens een online aansluitingsformulier bij helan-onafhankelijk ziekenfonds voorgelegd, gedateerd 27 november 2022.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij vooreerst voorhoudt, kan niet blijken dat de bijlage 19ter verwarrend is. Zo wordt er in de bijlage 19ter uitdrukkelijk op gewezen dat de bij de aanvraag voorgelegde ziektekostenverzekering maar geldig is van 3 augustus 2022 tot 29 januari 2023 en daarom een bewijs van ziektekostenverzekering nog moet worden bijgebracht waarbij vermeld wordt dat een bewijs van inschrijving bij een Belgische mutualiteit voldoende is. Dat verzoekende partij op de hoogte was van het feit dat zij nog een bewijs van ziektekostenverzekering moest voorleggen blijkt bovendien uit het gegeven dat zij nadien nog het online aansluitingsformulier bij helan voorlegde. Immers is dit document gedateerd op 27 november 2022 zodat het duidelijk gaat om een document opgemaakt na de bijlage 19ter van 19 september 2022.

Daarenboven werd verzoekende partij eveneens gewezen op de toepassing van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Voormeld artikel stipuleert dat wanneer alle vereiste documenten worden overgemaakt, de aanvraag door het gemeentebestuur wordt overgemaakt aan de gemachtigde van de minister. Indien het recht op verblijf door de Minister of zijn gemachtigde niet wordt erkend, dan wordt de vreemdeling daarvan op de hoogte gebracht via een bijlage 20. Bijgevolg blijkt dat de inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde documenten geschiedt door de Minister of zijn gemachtigde. Het is aldus niet omdat verzoekende partij documenten in kader van haar aanvraag voorlegde dat dit inhoudt dat daarmee voldaan is aan de voorwaarden voor het recht op verblijf. Uit het loutere gegeven dat het gemeentebestuur op de bijlage 19ter vermeldde dat zij een bewijs van ziektekostenverzekering had voorgelegd kon verzoekende partij er aldus hoe dan ook niet van uitgaan dat de verwerende partij dit voorgelegde bewijs niet meer op zijn inhoudelijke merites zou kunnen beoordelen en dit af te wijzen als afdoende bewijs van ziektekostenverzekering omdat het enkel gaat om een reisverzekering waarbij zij enkel gedurende de eerste maanden van verblijf als toerist is verzekerd. Daarenboven herhaalt de Raad nogmaals dat de verwerende partij er reeds via de bijlage 19ter op gewezen werd dat het voorgelegde document inzake de reisverzekering niet volstond en dat zij nog een bewijs van ziektekostenverzekering moest bijbrengen.

Verzoekende partij kan daarnaast bezwaarlijk voorhouden dat het haar niet duidelijk was welk bewijs zij nog moest bijbrengen. De Raad herhaalt dat in de bijlage 19ter duidelijk gesteld wordt:

“De betrokkene (..) verzocht (wordt) om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 18-12-2022, de volgende documenten over te leggen:

Bewijs ziektekostenverzekering (geldig van 03-08-2022 tot 29-01-2023 (verzekering vervalt in januari, bewijs van inschrijving Belgische mutualiteit is voldoende)”

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij enkel *“een bewijs van aansluiting bij Helan van de Belg”* heeft voorgelegd. Haar betoog dat *“als de Belg een aansluiting bij Helan heeft (..) zijn partner/echtgenote ten laste ook een aansluiting (kan) krijgen als persoon ten laste”* gaat niet op aangezien de wet vereist dat de verzoekende partij moet aantonen dat de Belgische referentiepersoon voor zichzelf en voor zijn familieleden een ziektekostenverzekering moet hebben die de risico's in België dekt. Voor zover het argument zou kunnen worden aangenomen dat, wanneer de Belg een ziektekostenverzekering voor zichzelf kan verkrijgen, hij dit ook kan voor zijn familieleden ten laste, dan nog doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij het bewijs moet leveren van een effectieve ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt voor zowel de Belg als diens familieleden.

Verzoekende partij dwaalt voorts waar zij meent dat de verwerende partij haar had moeten contacteren om het vastgestelde gebrek aangaande het bewijs van de ziektekostenverzekering te remediëren. *In casu* dient immers te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Zoals duidelijk blijkt werd verzoekende partij erop gewezen dat zij het bewijs van een ziektekostenverzekering moest bijbrengen. Zij heeft daartoe stukken voorgelegd doch deze blijken niet afdoende als bewijs van ziektekostenverzekering voor haarzelf. Verzoekende partij kan bezwaarlijk verwachten dat de overheid haar alsnog contacteert om haar erop te wijzen dat de door haar voorgelegde stukken niet afdoende zijn en haar de mogelijkheid te geven alsnog het bewijs van

ziekttekostenverzekering voor te leggen. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat niets haar eraan in de weg staat een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij zij het vereiste bewijs van ziektekostenverzekering wel voorlegt.

Het loutere feit voorts dat verzoekende partij nog andere documenten heeft aangebracht om haar aanvraag te staven waaronder stukken in verband met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij eveneens moet aantonen te voldoen aan de voorwaarde van artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht erkend te zien.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat het recht op verblijf niet kan erkend worden nu het bewijs niet is geleverd van een ziektekostenverzekering zoals vereist bij artikel 40ter, §2, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoekende partij voorts nog kritiek uit op de kennisgeving van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de beweerde onrechtmatige kennisgeving van de bestreden beslissing geen verband houdt met de wettigheid van de genomen beslissing op zich. Zelfs indien er een gebrek in de kennisgeving zou zijn geweest, dan nog heeft dit geen invloed op het rechtmatige karakter van de genomen beslissing zelf. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068). Een eventueel gebrek in de kennisgeving heeft enkel tot gevolg dat de beroepstermijn gestuit wordt. Er moet verder worden geduid dat verzoekende partij bij machte bleek om tijdig een beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen de thans bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dan zij in haar belangen werd geschaad.

2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

2.8. Het beginsel van de *fair play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.9. Waar verzoekende partij nog wijst op een schending van de hoorplicht verwijst de Raad naar zijn bespreking van het derde middel.

2.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.2. Tweede middel :: Verder voert verzoekster aan dat indien zij niet bij haar Belgische partner, in België, kan blijven artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 22 van de Grondwet geschonden worden. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Daar verzoekster de partner is van een Belgische man die gemachtigd is in België te verblijven en dat hij de artikelen kan invoeren. Er kan slechts een uitzondering gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. 4 In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 3.1. van het vierde protocol van het E.V.R.M. De ingeroepen bepalingen verhinderen bijgevolg dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf indient bij de betrokken Belgische diplomatieke

of consulaire post. . Verder stelt verzoekster dat het voor haar niet mogelijk is om een gezinsleven te hebben in een ander land dan België, nl. de Belgische partner hier woont.”

2.12. Het door verzoekende partij geschonden geachte artikel 22 van de Grondwet is inhoudelijk gelijklopend aan het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel zodat de bestreden beslissing *an sich* het gezinsleven van verzoekende partij met haar Belgische echtgenoot niet aantast. Daarenboven is het niet betwist dat verzoekende partij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat haar enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen. De bestreden beslissing kan bijgevolg niet zonder meer worden beschouwd als een inmenging in verzoeksters privé- of gezinsleven die verwerende partij tot een verdere belangenafweging zou nopen. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gul/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekende partij, een 53-jarige vrouw, maakt tevens niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat een gezinsleven in haar land van herkomst of elders niet mogelijk zou zijn. De Raad benadrukt verder dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat verzoekende partij, met haar blote uiteenzetting dat het voor haar niet mogelijk is elders dan België een gezinsleven met haar Belgische echtgenoot te hebben, niet aannemelijk maakt dat dergelijke buitengewone omstandigheden *in casu* bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili/België*; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse/Nederland*). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoekende partij vormt of dat er op verwerende partij een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om haar tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Tot een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden besloten. Aangezien geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld, kan ook niet worden besloten dat artikel 22 van de Grondwet werd geschonden.

2.13. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.3 Derde middel : Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de HOORPLICHT en van het recht op een eerlijk proces.

Verzoekers verwijzen naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Rekening houdend met de finaliteit van het hoorrecht, heeft de DVZ een actieve onderzoeksplicht:

- DVZ moet alle informatie verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht.*

- Volgens de Raad van State moet de DVZ de vreemdeling expliciet uitnodigen om hem te horen, omdat het de enige manier is waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht kan doen gelden.*

• *Het volstaat volgens de RvS niet dat de vreemdeling spontaan zijn argumenten aan de DVZ kenbaar zou kunnen maken, bijvoorbeeld ter gelegenheid van een samenwoningcontrole door de politie, zoals de RvV eerder gewezen had.*

Verzoekster verwijst naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zij betoogt dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure en het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Het beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte.

Verzoekster specificeert dat de bestreden beslissing een beslissing met individuele draagwijdte betreft en dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is bij het nemen van dergelijke beslissingen. Het is noodzakelijk dat de verwerende partijen met kennis van zaken een beslissing treffen waarin het gehoor van verzoekster...

Wat verwaard was is dat volgens de bijlage 19ter (zie bijlage) moest verzoekster nog binnen de 3 maanden de volgende documenten over te leggen : geregistreerde huurovereenkomst, bewijs ziektekostenverzekering : Schengen travel insurance (geldig van 3/08/2022-29/1/2023) (bewijs inschrijving mutualiteit nodig), de bewijzen van stabiele regelmatige en voldoende bestaansmiddelen (duitsse belastingsbrief/loonfiches van de laatste 12 maanden nodig).

Dus heeft verzoekster o.a (de andere voorwaarden werden niet geanalyseerd volgens de bestreden beslissing) en bewijs van aansluiting bij Helan van de Belg

-een bewijs van Axa verzekeringen waaruit blijkt dat voor mevrouw een "SchengenTravel Insurance" werd afgesloten((geldig van 3/08/2022-29/1/2023) binnen gebracht.

De lijst van nog te brengen bewijs is niet duidelijk. Als de Belg een aansluiting bij Helan heeft kan zijn partner/echtgenote ten laste ook een aansluiting krijgen als persoon ten laste. Een simpel uitleg (of bel) van het gemeente bestuur of een duidelijk lijst kon verzoekster veel moeite besparen en ook een nieuwe retributie te betalen of een beroep in te dienen.

Bovendien al de andere documenten waren wel in orde en werden tijdig gebracht.

Als verzoekster toen de kans hadden gehad om haar stukken bundel neer te leggen -zouden ze hiertoe vooraf uitgenodigd zijn- deze stukken op het eerste verzoek hadden ter kennis gebracht. -elementen dat doorslaggevend zijn in de weigering hun toekwam de mogelijkheid beslissingen wordt het bewezen dat de verwerende partij als zorgvuldige overheid toekwam hun de mogelijkheid te bieden om verdere duiding te geven en hun hierover dus te horen, minstens schriftelijk uit te nodigen om voor het nemen van de bestreden beslissingen hun meer inlichtingen te verschaffen i.v.m. hun inkomsten. Aangezien het niet vaststaat dat verzoekers voorafgaand de af te nemen beslissingen in mogelijkheid werd gesteld haar standpunt uiteen te zetten specifiek m.b.t. hun loonfiches, integratie en nieuwe relatie.. Zo werden geen simpel uitleg gegeven of de aandacht van verzoker getrokken naar de ziektekostenverzekering (een simpele vergissing van partijen)

Volgens het algemene rechtsbeginsel "Audi alteram partem" moet iedere overheid die overweegt een maatregel te nemen die de belangen van de betrokkene negatief beïnvloedt, hem uitnodigen om zijn argumenten te doen gelden alvorens die beslissing te nemen.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ, C-249/13, Boudjlida van 11 december 2014; HvJ, C-349/07, Sopropé van 18 december 2008; HvJ, C-462/98, Mediocurso/Commissie van 21 september 2000; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal van 24 oktober 1996; RvS nr. 146.472 van 23 juni 2005; RvS nr. 126.220 van 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen zou DVZ dus vóór elke eventueel nadelige beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken aan de vreemdeling zodat die eventuele relevante informatie kan overmaken.

Een schending van de hoorplicht in het licht van de zorgvuldigheidbeginsel wordt dus aannemelijk gemaakt."

2.15. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissing het antwoord betreft op een aanvraag waarmee de verzoekende partij zichzelf en uit eigen beweging tot het bestuur heeft gericht. De verzoekende partij heeft, zoals ook blijkt uit de bespreking van het eerste middel, de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag en daarna nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

Het hoorrecht houdt geenszins de plicht in voor de verwerende partij om haar voornemen om een weigeringsbeslissing te nemen, en de gronden waarop zij die beslissing wil steunen, op voorhand aan de aanvrager mee te delen zodat deze hierop kan reageren. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij haar had moeten horen vooraleer een weigeringsbeslissing te nemen is dan ook niet dienstig. In zoverre de verzoekende partij meent te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat het haar vrijstaat een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen en hierbij de relevante stavingstukken te voegen.

Ten overvloede, aangezien het gaat om een zuiver interne situatie en derhalve niet blijkt dat verzoekende partij zich in beginsel kan beroepen op het Unierecht bij gebrek aan een “*intracommunautaire aspect*”, kan ook uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie worden afgeleid dat het hoorrecht evenmin impliceert dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om de betrokkene, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verwerende partij over te maken, voorafgaand aan het bezwarend besluit, in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M. t. Ireland* dictum en conclusie advocaat-generaal Wathelet van 25 juni 2014 in de zaak C-249/13 *Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques*, §§'n 79 en 82). Immers uit hetgeen verzoekende partij *in concreto* aanvoert, blijkt dat zij eigenlijk in het kader van het volgens haar miskende hoorrecht al wou kunnen antwoorden op de motieven die verwerende partij in diens beslissing voornemens was op te nemen. De Raad herhaalt dat het verzoekende partij zelf is die een aanvraag tot gezinshereniging indiende bij het bestuur. Zij was dan ook in de mogelijkheid om bij het bestuur alle relevante elementen voor te leggen die van invloed hadden kunnen zijn op de beslissing van de verwerende partij. Wanneer de administratie voornemens is een ongunstige maatregel te nemen en dit met name vanwege het gedrag van de geadresseerde, dan is deze verplicht de betrokkene hiervan op de hoogte te stellen zodat deze nuttig en daadwerkelijk hierop zijn argumenten kan laten wegen. Het is echter noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen de beslissingen die het verblijf beëindigen enerzijds en de weigering van een beslissing om een aanvraag tot verblijf te weigeren anderzijds. In het tweede geval wordt de aanvrager niet onthouden van een recht of voordeel dat voorheen door hem werd genoten en ten tweede was hij in staat om zijn argumenten en opmerkingen ter ondersteuning van zijn bewering te doen gelden. Verzoekende partij heeft alle kansen gekregen om al haar argumenten aan te voeren bij de aanvraag tot verblijf.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt, noch op zichzelf noch in combinatie met het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

2.16. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER